Ο συγγραφέας Γιάννης Καλπούζος για το βιβλίο «Ότι αγαπώ είναι δικό σου»

Δευ, 16 Ιουν 2014 - 14:22

Συνέντευξη του συγγραφέα Γιάννη Καλπούζου με αφορμή την αυριανή παρουσίαση του βιβλίου «Ό,τι αγαπώ είναι δικό σου» την Τρίτη 17 Ιουνίου στην Τρίπολη.

Κ. Καλπούζο πείτε μας λίγα λόγια για το νέο σας βιβλίο «ότι αγαπώ είναι δικό σου».
Πραγματεύεται το κοντινό μας παρελθόν, 1960-1994, μέσα από μια ταραχώδη ερωτική σχέση και τις παθογένειες της Ελλάδας, πολλές φορές με παιγνιώδες και έντονα σαρκαστικό ύφος, ενώ το μυστήριο, η περιπέτεια και η πλοκή υπόσχονται να μην επιτρέψουν στον αναγνώστη να το αφήσει από τα χέρια του. Πέραν αυτών πολλά από όσα συμβαίνουν στο μυθιστόρημα, όπως και οι ήρωες, αποδεικνύεται στις τελευταίες σελίδες του ότι κτίζουν σαν κομμάτια του παζλ μια αλληγορία για τις επιπτώσεις του εμφυλίου σπαραγμού στην πατρίδα μας.
Είναι ένα μυθιστόρημα όπου οι κεντρικοί ήρωες παλεύουν με τις εσωτερικές φωνές και τα αδιέξοδά τους, ενώ έχουν ν' αντιμετωπίσουν και όσα καθορίζουν έξωθεν τις τύχες των ανθρώπων. Κι αυτός ο μικρόκοσμος των ηρώων αποκτά καταλυτική σημασία καθώς το βιβλίο επιχειρεί μια ανατομία τους, η οποία παραπέμπει σε πλήθος πραγματικών χαρακτήρων, και συγχρόνως μια απεικόνιση της σύγχρονης Ελλάδας μέσα από πολύπλοκες σχέσεις και τις λαβωματιές της ιστορίας που αντιφεγγίζουν στα μυθιστορηματικά πρόσωπα.
Το τελευταίο σας βιβλίο «Ότι αγαπώ είναι δικό σου» έχει τον ίδιο τίτλο με ένα πάρα πολύ ωραίο και γνωστό τραγούδι το οποίο το έχετε γράψει εσείς ο ίδιος. Υπάρχει λόγος που έχετε δώσει τον ίδιο τίτλο στο νέο σας βιβλίο με αυτό του τραγουδιού;
Ο τίτλος ήρθε ως φυσική συνέχεια του περιεχομένου του μυθιστορήματος και όσων

προσδοκώ να κοινωνήσει στους αναγνώστες. Μεταξύ άλλων πραγματεύεται τον έρωτα και την αγάπη, που, μέσα σε έναν κόσμο όπου κυριαρχεί ο εγωκεντρισμός και η ιδιοτέλεια, έρχονται να μεταβολίσουν το "δικό μου" και το κάνουν "δικό σου". Επικεντρώνοντας την προσοχή μου σ' αυτή την πτυχή του βιβλίου, αναζητούσα τίτλο που θα συμπύκνωνε το εν λόγω νόημα και κατέληξα στην πρώτη φράση του ρεφρέν του τραγουδιού.

Συνηθίζετε να χρησιμοποιείτε εμπειρίες και βιώματά σας στα βιβλία σας;

Εξαρτάται από τον ορισμό που δίνει κανείς στον όρο βίωμα. Βίωμα είναι όσα ζει κανείς, αλλά και όσα παρατηρεί να συμβαίνουν σε τρίτους. Βίωμα είναι όσα μελετά και εισχωρούν μέσα του διαμορφώνοντας τον χαρακτήρα του, αλλά και όσα συνθέτουν μια ολόκληρη εποχή και μια κοινωνία. Με αυτή την ευρεία έννοια σαφώς και εντάσσω βιώματα στα κείμενά μου. Απεναντίας είναι ελάχιστες οι σκηνές και οι καταστάσεις με τη στενή έννοια της προσωπικής ζωής μου.

Πότε αρχίσατε τη συγγραφή αυτού του βιβλίου και πότε το ολοκληρώσατε;

Τον Δεκέμβριο του 2012 και ολοκληρώθηκε Ιανουάριο του 2014, ενώ εργαζόμουν τουλάχιστον για οκτώ μήνες επί δώδεκα έως δεκαπέντε ώρες καθημερινά. Υπήρξαν διαστήματα που δεν βγήκα από το σπίτι για δέκα ολόκληρες μέρες, ούτε για έναν περίπατο.

Συναντήσατε κάποιες δυσκολίες;

Οι δυσκολίες είχαν να κάνουν κυρίως με το ύφος της γλώσσας που θα επέλεγα προκειμένου να αναπαραστήσω αυτά τα χρόνια. Η επιλογή της χρήσης μιας μίξης καθαρεύουσας, λαϊκών εκφράσεων και ξενόφερτων λέξεων στις σκηνές που σατιρίζω, σαρκάζω, διακωμωδώ και καυτηριάζω, απαίτησε πολύ μόχθο και εκτεταμένη αναζήτηση του κατάλληλου λεξιλογίου. Επίσης δυσκολίες επέφερε και ο επηρεασμός μου από όσα συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και σε κοντινούς μου ανθρώπους. Με συνέθλιβαν τα γεγονότα συναισθηματικά και αποπροσανατόλιζαν τη σκέψη μου, υπονομεύοντας έτσι τις προσπάθειες μου.

Ποιον χαρακτήρα του βιβλίου σας αγαπήσατε ιδιαίτερα;

Αγάπησα και πόνεσα την Αυγούλα, γιατί πάνω της σκιαγραφούνται πάμπολλες γυναίκες της περιφέρειας, και όχι μόνο, μιας παλιότερης εποχής. Γυναίκες που έζησαν κάτω από τη βαριά σκιά των αντρών και δεν χάρηκαν τους γλυκασμούς ζωής. Ευτύχησα ή δυστύχησα να γνωρίσω πολλές και μοιραία έρχονταν να ταυτιστούν στον νου μου με την Αυγούλα.

Τι κρατάτε μέσα σας βαθιά μόνο για σας από κάθε βιβλίο που ολοκληρώνετε, ποια αίσθηση σας μένει;

Δένομαι τόσο πολύ με τους ήρωες, με αποτέλεσμα να μου λείπει η καθημερινή ενασχόληση μαζί τους. Έχω μια αίσθηση απώλειας, αλλά την ανατρέπω και εξελίσσω μέσα μου την επικοινωνίας με τους ήρωές μου σε διαρκή σχέση. Όλοι ,ή σχεδόν όλοι, είναι για μένα σαν πραγματικά πρόσωπα. Φίλοι, αδέλφια, ερωμένες, γνωστοί, συγγενείς.

Τι θα συμβουλεύατε τους νέους συγγραφείς που ξεκινούν τώρα;

Εφόσον διαβλέψουν ότι διαθέτουν το ταλέντο, να αναρωτηθούν εάν είναι έτοιμοι να δοθούν με πάθος στη γραφή, χωρίς να φείδονται κόπου και χρόνου. Κι αν αποφανθούν θετικά, να καλλιεργήσουν το ταλέντο τους μέσω της παρατήρησης, να μαθητεύσουν και να εξασκηθούν γράφοντας και ξαναγράφοντας, να μελετούν λογοτεχνία, φιλοσοφία και ψυχολογία, να κυνηγήσουν με πείσμα το όνειρό τους, να δουλέψουν πολύ σκληρά και να είναι σίγουροι ότι οι κόποι τους δεν θα πάνε χαμένοι.